Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 9	1. Maj 1918	67. Aargang

Kristi Opstandelse.

Tale af Missionspræsident Hans J. Christiansen,
holdt ved Foraarskonferencen i København den 7. April 1918.

I det Anthem, vi lige har hørt Koret synge, opmuntres vi til at synge „højt med Fryd", og tilvisse, Zions Sønner og Døtre har stor Grund til at synge „højt med Fryd" paa Grund af Herrens store Godhed og Naade mod os, at vi kender Livets Vej og er blevne delagtiggjorte i Evangeliets rige Gaver. Vi føler Trang til at prise Guds hellige Navn og hans enbaarne Søns Navn, og Helligaanden. Vor Gud og Fader sendte sin enbaarne Søn til Jorden for at forløse den faldne Menneskeslægt fra Syndens Baand og Dødens Lænker. Han forsonede for Adams og Evas Synd, hvorved han tilvejebragte Opstandelsen fra de døde for alle uden Undtagelse, og han sonede for personlige Synder, saa at vi paa Betingelse af Omvendelse og Adlydelse af Kristi Befalinger kan erholde en herlig Opstandelse, ligesom han opstod i Herlighed; og det evige Liv i al sin Herlighedsfylde skal blive alle Guds trofaste Tjenere og Tjenerinder til Del. Sidste Søndag var det Paaskedag, og vi mindedes paa særlig Vis Kristi Opstandelse fra de døde, en Begivenhed, der, hvis Menneskene forstod den fulde Betydning deraf, vilde bringe dem til at lovprise Gud og synge Takkesange til hans Ære, og til vor Forløsers Ære. Vi Sidste-Dages Hellige tror paa Kristi Opstandelse fra de døde i ligefrem Betydning. Vi tror, at Kristus i Sandhed er vor Frelser, og at hans Legeme, som efter hans Død paa Korset var nedlagt i Graven, der var udhugget i en Klippe, paa den tredie Dag efter hans Død, ved Solopgang Søndag Morgen, opstod fra de døde, lige saa bogstavelig, som vi efter endt Natteſøvn staar ud af vor Seng. Solen stod op og oplyste Horisonten, skinnede klart ud over det hele Land, og Jesus Kristus, som er „Livets Sol", gik

frem fra sin Grav, og det aandelige Lys, som udstrømmede fra ham, oplyste Verden, og alle de, som ikke er aandeligt blinde, kan skue Livets Lys og fryde sig ved samme og blive opmuntrede til at „vandre i Lyset".

Vi tror ikke, som nogle selvbestaltede Skriftfortolkere har forklaret, at Kristus ikke virkelig var *død*, da han laa i Graven, men at han kun *slumrede*. Vi tror, at hans Aand i bogstavelig Forstand havde forladt Legemet, og at den atter tog det afsjælede Legeme i Besiddelse paa den tredie Dag, idet Kristus i Henhold til Beretningerne døde om Fredagen og opstod fra Gravens Gemme om Søndagen. Han havde været naglet til Korset, og han døde i Ordets bogstavelige Forstand. En af de romerske Stridsmænd, som var tilstede, stak et Spyd i hans Side, og der udflød Blod og Vand, som beviste, at han var virkelig død. Han sagde selv ved sin Død: „Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand." Skriften lærer, at Kristus genkøbte os ved sit udgydte Blod. I Henseende til Forløsningsplanen læser vi, at de, som tror Evangeliet og ønsker at blive døbte til Syndernes Forladelse, „begraves med Kristus ved Daaben til Døden, for at, ligesom Kristus opstod fra de døde formedelst Faderens Herlighed", ogsaa de saaledes skulle opstaa „og vandre i et nyt og helligt Levnet", og derved da blive værdige til at opstaa fra de døde i Herlighed og arve det *evige Liv*. Kristus siger: „Vær tro indtil Enden, saa vil jeg skænke Dig Livets Krone."

Der findes mange Vidnesbyrd i Skriften vedrørende Kristi Opstandelse fra de døde, og i vore Dage har Profeten Joseph Smith baaret Vidnesbyrd om, at han har set den opstandne Frelser, der sammen med Faderen aabenbarede sig for ham, da han i fjorten Aars Alderen i Skoven nedbøjede sig i Bøn og bad Herren oplyse hans Sind og Hjerte vedrørende Sandhedens Evangelium. Siden hen i Tiden saa han og Sidney Rigdon Frelseren i et Syn og modtog herlige Aabenbaringer, og de bar Vidnesbyrd om, at Jesus Kristus lever.

I Skriften bærer alle Evangelisterne Vidnesbyrd om Jesu Kristi Opstandelse fra de døde. Flere af de Mænd, som har skrevet det ny Testamentes Bøger, bevidner, at de saa og talte med Kristus efter hans Opstandelse. Hos Lukas læser vi i det 24. Kapitel Beretningen om de to Disciple, der paa Opstandelsesdagen gik til Emaus, og som „talte med hinanden om alle disse Ting, som vare skete." „Og det skete, medens de samtalede og spurgte hinanden indbyrdes, da kom Jesus selv nær og vandrede med dem." Vi læser videre: „Men deres Øjne holdtes til, saa de ikke kendte ham." Beretningen fortsætter med at meddele, hvilken Samtale den opstandne Frelser, endnu ukendt af dem, havde med dem; hvorledes han mildt bebrejdede dem deres Senhjertethed til at tro alt, som Profeterne havde talt, og at Kristus burde lide Døden for Menneskenes Synders Skyld og „indgaa til sin Herlighed"; fremdeles, hvorledes han „begyndte fra Moses og fra alle Profeterne og *udlagde dem i alle Skrifterne det, som handlede om ham*".

Vi læser dernæst, at da Aftenen nærmede sig, nødte de ham meget til at forblive hos dem. Lukas beretter:

„Og de nødte ham meget og sagde: „Bliv hos os; thi det er mod Aften, og Dagen hælder.“ Og han gik ind for at blive hos dem, og det skete, da han havde sat sig hos dem til Bords, tog han Brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da bleve deres Øjne aabnede, og de kendte ham; og han blev usynlig for dem.

Og de sagde til hinanden: „Brændte ikke vort Hjerte i os, medens han talte til os paa Vejen og oplod os Skrifterne?“

Og de stode op i den samme Time og vendte tilbage til Jerusalem og fandt forsamlede de elleve og dem, som vare med dem, hvilke sagde: „Herren er virkelig opstanden og set af Simon.“

Og de fortalte, hvad der var sket paa Vejen, og hvorledes han blev kendt af dem, idet han brød Brødet.

Men medens de talte om dette, stod han selv midt iblandt dem; og han siger til dem: „Fred være med Eder!“ (24. Kapt. 29.—36. V.)

I det femtende Kapitel i det første Korintierbrev læser vi følgende Vidnesbyrd af Paulus med Hensyn til Jesu Kristi Evangelium og hans herlige Opstandelse:

„Men jeg kundgør Eder, Brødre, det Evangelium, som jeg forkyndte Eder, hvilket I ogsaa modtoge, i hvilket I ogsaa staa, ved hvilket I ogsaa frelses, hvis I fastholde, med hvilket Ord jeg forkyndte Eder det — ellers troede I forgæves.

Jeg overleverede Eder nemlig som noget af det første, hvad jeg ogsaa har modtaget: at Kristus døde for vore Synder, efter Skrifterne; og han blev begravet; og at han er bleven opreist den tredie Dag, efter Skrifterne; og at han blev set af Kefas, derefter af de tolv; derefter blev han set af over fem Hundrede Brødre paa een Gang, af hvilke de fleste endnu ere i Live, men nogle ere hensovede; derefter blev han set af Jakob, dernæst af alle Apostlene, men sidst af alle blev han set ogsaa af mig.“ (15. Kapt. 1.—8. V.)

I disse Ord fremsætter Apostlen Paulus et herligt Vidnesbyrd angaaende Kristi Opstandelse fra de døde.

Som Apostlen Paulus antyder: Der er ikke 600 forskellige Evangelier, ved hvilke vi kan blive frelst, men kun et. Han siger i det første Kapitel af Brevet til Galaterne: „Men selv om vi eller en Engel fra Himmelen forkynder Eder Evangeliet anderledes, end vi have forkyndt Eder det, han være en Forbandelse!“ Ogsaa i disse Ord bærer Apostelen Paulus Vidnesbyrd til alle om, at intet evangelisk Princip kan forandres.

Den første kristne Martyr, Stefanus, bar Vidnesbyrd om den opstandne Frelser. Vi læser i det 7. Kapitel af Apostlenes Gerninger:

„Men som han var fuld af den Helligaand, stirrede han op imod Himmelen og saa Guds Herlighed og Jesus staaende ved Guds højre Haand.“ (55. og 56. Vers.)

Stefanus led Martyrdøden, fordi han bar Vidnesbyrd om Kristus som Guds Søn, Verdens Frelser, der sejrrig opstod fra de døde paa

den tredie Dag, og som han saa „staaende ved Guds højre Haand". Kristus forudsagde, at hans Disciple skulde lide Forhaanelse og Forfølgelse, og ligesom i forrige Dage mange Kristne led Martyrdøden for deres Vidnesbyrds Skyld, saaledes maatte Profeten Joseph Smith, hans Broder Hyrum Smith og andre af de Sidste Dages Hellige lide Martyrdøden paa Grund af Vidnesbyrdet, de bar om Jesus Kristus, om hans Evangeliums Gengivelse til Jorden, om Gengivelsen af Præstedømmets Fuldmagt og Kristi Kirkes Genoprettelse. Den Forhaanelse og Forfølgelse, de Sidste-Dages Hellige har været udsatte for, har de samme Aarsager som de, hvorfor de forrige Dages Hellige var forhaanede, ringeagtede og forfulgte.

Joseph Smith og Sidney Rigdon bar Vidnesbyrd om, at de, da de modtog det himmelske Syn angaaende de tre forskellige Herlighedsriger, „saa Sønnens Herlighed hos Faderens højre Haand og annammede af hans Fylde." (Pagt. Bog 76 : 20.) I det 22. og 23. Vers i samme Kapitel læser vi:

„Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig, at han lever.

Thi vi saa ham ved Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens enbaarne."

Ligesom Stefanus fordum vidnede om, at han saa den opstandne Jesus „staaende ved Guds højre Haand", saaledes bevidner Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon, at de saa ham „ved Guds højre Haand."

Vi, som er udsendte for at forkynde Evangeliets Ord, kan bevidne for alle, at Jesus Kristus i Sandhed er Verdens Frelser, der sejrrig opstod fra de døde, som Skriften beretter, og som Guds Profeter i disse de sidste Dage har vidnet om.

Jeg beder, at Herren vil aabne Menneskenes Øjne for Evangeliets Sandheder, saa at de kan have Lejlighed til at blive delagtiggjorte i Evangeliets dyrebare Naadegaver, hvilket er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Hvorledes stiller de Sidste-Dages Hellige sig til de verdslige Love?

(Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.)

Vi tro, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt adlyde, ære og opretholde Lovene. (12. Trosartikel.)

Sand Religion maa nødvendigvis præge Menneskenes Hverdagsliv og gøre sin Indflydelse gældende lige saa vel med Hensyn til, hvorledes det enkelte Medlem stiller sig i timelig Henseende og til de timelige Omgivelser, som med Hensyn til abstrakte Trosspørgsmaal og aandelige Ting. Et Menneskes Religion bør ytre sig paa en praktisk Maade, saa at dets Handlinger tilkendegiver dets Forstaaelse af Gud og hans guddommelige Hensigter vedrørende Menneskene i deres Forhold til ham.

Hvad, der er mindre end dette, mangler Gudfrygtighedens Kraft og ydre Kendetegn.

Kristus sagde, at Kærlighed til Gud skulde forenes med Kærlighed til vore Medmennesker, og tilvisse: Kærligheden forpligter, og Pligten kræver alvorlig Handling. (Se Math. 22 : 25—40.)

En meget stor Del af de Kundskaber og Erfaringer, vi kommer i Besiddelse af i Dødelighedens Verden, erhverves gennem vort daglige Samliv med vore Medmennesker og vor Udførelse af vore Samfundspligter. Vi lever ikke her for at holde os afsondrede fra vore Medmennesker, eller for at holde os tilbage fra at betjene Offentligheden, men vi skulde stedse være rede til at yde hinanden Hjælp og virke i Fællesskab for Fortremmelsen af alt, som er godt.

Det er absolut nødvendigt, at Samfundet som et fundamentalt Princip bliver regeret i Henhold til Lov, og at adlyde Lovene er enhvers Pligt indenfor det organiserede Samfund. Overtrædelse af Lovene er derfor ikke alene en verdslig Forseelse, men en Overtrædelse af de Principper, der er forbundne med sand Religion. Menneskene vilde føle sig lykkeligere i denne Verden, hvis de i deres daglige Handlinger i Forretningsaffærer og i Politik og Statsaffærer vilde tage mere Hensyn til Principperne, som omfattes af sand Religion. Læg Mærke til, jeg nævner Principperne i sand Religion, men omtaler ikke Kirken. Under forhaandenværende Forhold er det bydende nødvendigt, at Stat og Kirke holdes strængt adskilte, og denne Adskillelse maa blive opretholdt indtil Indførelsen af Kristi personlige Regering.

Det loyale Borgersind karakteriserer de, som lever i Henhold til de Principper, som sand Religion omfatter; og med Hensyn til hvilke Pligter, der paahviler en Borger, da maa dette blive tilkendegivet ved Folkets Stemme paa den Maade, Lovene foreskriver.

De hellige Skrifter belærer os om, at vi maa være de verdslige Autoriteter lydige, og Kristus, vor Herre, satte os Eksemplet i denne Henseende, endog ved at efterkomme et Forlangende, hvis Lovgyldighed kunde have været omdisputeret. Da Skatteopkræveren kom til Peter for at afkræve ham Skat, førtes følgende belærende Samtale mellem Jesus og Peter:

„Hvad tykkes Dig, Simon? Af hvem tage Jordens Konger Told eller Skat, af deres egne Sønner eller af de fremmede?" Da han sagde: „Af de fremmede", sagde Jesus til ham: „Saa ere jo Sønnerne fri. Men for at vi ikke skulle forarge dem, saa gaa hen til Søen, kast en Krog ud, og tag den første Fisk, som kommer op; og naar Du aabner dens Mund, skal Du finde en Stater; tag denne og giv dem den for mig og Dig." (Math. 17 . 25—27.)

Med Hensyn til en nærmere Betragtning af dette Tilfælde, læs, hvad Forfatteren siger derom i sin Bog: „Jesus Kristus."

Ved et andet Tilfælde var der paa underfundig Vis lagt en Snare for Kristus ved at give det Udseende af, at han havde forset sig mod den romerske Magt. Visse ugudelige Farisæer søgte at fange ham ved at give ham følgende Spørgsmaal: „Hvad tykkes Dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat, eller ej?" Herrens Svar til dette Spørgsmaal

fremholdt klart Nødvendigheden af, at Menneskene underkaster sig de verdslige Love. Han sagde:

„Viser mig Skattens Mønt!" Og de bragte ham en Denar. Og han siger til dem: „Hvis Billede og Overskrift er dette?" De siger til ham: „Kejserens." Da siger han til dem: „Saa giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er!" (Matth. 22:15—21.)

Apostlene belyste klart for de Hellige, at det var deres religiøse Pligt at respektere Lovene og tilbørlig ære de Mænd, som administrerede samme. Paulus, idet han skriver til Titus, som bestyrede Kirken i Kreta, formanede ham til at belære Menigheden om at adlyde Lovene og leve paa ordentlig Vis. Han skriver:

„Paamind dem om at underordne sig Øvrigheder og Myndigheder, at adlyde, og at være redebonne til al god Gerning." (Titus 3:1.)

Den samme Apostel skrev til de Hellige i Rom, idet han betonede, hvilke Pligter de havde overfor den verdslige Regering, hvis Nødvendighed han paaviste, og siger, at de, som administrerer Lovene, er Guds Tjenere. Han skriver:

„Hver Sjæl underordne sig de foresatte Øvrigheder; thi der er ikke Øvrighed uden af Gud, men de Øvrigheder, som ere, ere indsatte af Gud, saa at den, som sætter sig imod Øvrigheden, modstaar Guds Ordning; men de, som modstaa, skulle faa deres Dom; thi de styrende ere ikke en Skræk for den gode Gerning, men for den onde. Men vil du være uden Frygt for Øvrigheden, saa gør det gode, og Du skal faa Ros af den; thi den er en Guds Tjener, Dig til gode. Men dersom Du gør det onde, da frygt; thi den bærer ikke Sværdet forgæves; den er nemlig Guds Tjener, en Hævner til Straf for den, som øver det onde. Derfor er det nødvendigt at underordne sig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens; derfor betaler I jo ogsaa Skatter; thi de ere Guds Tjenere, som just tage Vare paa dette. Betaler alle, hvad I ere dem skyldige: den, som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære." (13. Kapt., 1.—7. V.)

Han anmodede de Hellige om at bede for alle verdslige Autoriteter og erklærede, at „dette er smukt og velbehageligt for Gud vor Frelser, som vil, at alle Mennesker skulle frelses og komme til Sandheds Erkendelse." (1. Tim. 2:1—3; se ogsaa 1. Peter 2:13—17.)

Jesus Kristus har givet samme Befaling til Kirken i vor Tidsalder. Han siger saaledes i en Aabenbaring, givet i 1831:

„Lader ingen bryde Landets Love, thi den, der holder Guds Love, behøver ikke at bryde Landets Love. Bærer derfor de foresatte Øvrigheder underdanige, indtil han regerer, der har Ret til at regere, og lægger alle sine Fjender under sine Fødder." (Pagt. Bog 58:21—22.)

Forskellen mellem Kirkens Love og Statens Love bliver fremhævet i det næste Vers. Vi læser:

„Ser de Love, I have annammet af min Haand, ere Kirkens Love, og i dette Lys skulle I fremstille dem."

To Aar senere Herrens Røst var hørt igen med Hensyn til denne Sag. Vi læser:

„Og nu, sandelig siger jeg Eder, angaaende Landets Love, det er min Villie, at mit Folk skal iagttage og gøre alt, hvad jeg befaler dem; og den Lov i Landet, der er forfatningsmæssig, som understøtter Frihedsgrundsætninger og for-

svarer Folkets Rettigheder, tilhører alle Mennesker og er forsvarlig for mig. Derfor retfærdiggør jeg, Herren, Eder og Eders Brødre i Kirken, deri, at I begunstige den Lov, der er Landets Grundlov." (Pagt. Bog, 98 : 4.—6. V.)

Den Religion, som er forbunden med Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, kræver, at vi af vort ganske Hjerte loyalt understøtter al lovlig Regering, og at vi med Hengivenhed virker for de bedste Interesser for den Nation, som vi tilhører.

Brev fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission.

Vi henleder Kirkens Medlemmers Opmærksomhed paa følgende Brev fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission.

Den 27. Marts 1918.

Præsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Jeg har lige modtaget Deres Brev fra den 7. Marts med vedlagte Rapport af Ældsternes udførte Missionsarbejde i Februar.

De alvorlige Hindringer, der stiller sig i Vejen for Missionsarbejdets Fremgang i den skandinaviske Mission, er en Ting, som særdeles meget maa beklages, og tilsyneladende kan Sagen ikke bedres lige for nærværende Tid. Omtrent alt, hvad jeg har at sige desangaaende, er, at der bliver udført, hvad det er muligt at udføre under eksisterende Forhold. Jeg har den fuldeste Tillid til, at De, assisteret af Guds Aands Inspiration, vil være i Stand til at møde alle opstaaende Vanskeligheder og afgøre opstaaende Spørgsmaal. Idet jeg ikke ved personlig Jagttagelse er bleven nøjere bekendt med Forholdene i den skandinaviske Mission, holder jeg ikke af at give Dem for mange Raad, saa at De skal blive hindret i den frie Brug af Deres egen Dømmekraft. Jeg beder inderlig, at vor himmelske Fader vil vejlede Dem i Deres præsiderende Stilling og sætte Dem i Stand til at varetage Deres Gerning, indtil nærværende Forhindringer bliver fjærnede, og der kan modtages Forstærkning fra Zion, i Henseende til Forøgelsen af Missionærkorpset.

Deres Broder i Evangeliet
Geo. F. Richards, Missionspræsident.

Sabbatens Helligholdelse. De Forenede Staters Præsident har anordnet Sabbatens Helligholdelse af Hær og Flaade. Kun aldeles nødvendigt Arbejde maa udføres om Søndagen. Præsident Wilson siger, at han ønsker at følge de Præsidenters Eksempel, der før ham har anordnet Sabbatens Helligholdelse af de Forenede Staters Land- og Søstridskræfter. Han ytrer i sit Budskab til Hær og Flaade, at det er af Vigtighed, at saa vel Arbejdsdyr som Mennesker hviler om Søndagen, og at kristne Soldater og Søfolk har Ret til at hvile fra deres Gerning om Søndagen i Overensstemmelse med Herrens Bud: „Kom Hviledagen i Hu, at Du holder den hellig."

Er det nødvendigt at bede?

En Mand, der regner sig selv for at være saa god som noget Menneske i Samfundet, udtalte sig for en Tid siden angaaende Bønnen som følger:

„Jeg beder aldrig; jeg vilde kvæles, om jeg skulde prøve paa at bede, og jeg ser heller ingen Nødvendighed af at bede; thi jeg lever saaledes, at jeg formener, at jeg ikke behøver at bede om noget."

Manden, der er Familiefader og har gifte Børn, der alle er velstillet i timelig Henseende, ligesom de ogsaa er gode og noble Mennesker, mente, at da hans egen og hans Families Stilling i dette Liv var god, skønt han aldrig havde bedt Herren om noget, var dette tilstrækkeligt Bevis paa, at det ikke er nødvendigt at bede. Denne Mands Anskuelser angaaende Bønnen minder os stærkt om den Forhærdelsens Aand, der besjælede nogle blandt Israel paa den Tid, Profeten Malakias levede, idet de sagde:

„Det er forfængeligt at tjene Gud, og hvad Vinding have vi af, at vi toge Vare paa, hvad han vilde have varetaget, og at vi gik i Sørgeklæder for den Herre Zebaoths Ansigt?"

De talte endnu mere formastelige Ord og sagde:

„Og nu prise vi endog de hovmodige lykkelige; baade de, som øvede Ugudelighed, ere byggede, og de, som fristede Gud, slap fri."

Enhver, som formener, at de, der søger at tjene Herren og holde hans Bud, er ikke bedre stillet end de, der lever paa Verdens Vis, tager tilvisse meget fejl. Det kan selvfølgelig ikke nægtes, at Gud, formedelst sin Naade og Godhed og store Langmodighed mod sine jordiske Børn, „lader det regne over saavel de retfærdige som de uretfærdige", og at, som Følge af Guds Godhed mod alle, mange faar en Lejlighed til at samle sig store jordiske Skatte, skønt de glemmer at takke ham og give Æren til ham. Lader os erindre, at Lykke og Fremgang, hvad de forgængelige Ting angaar, bringer kun kortvarig Glæde. Vi læser i Salomons Ordsprog, 5. Kap. 14. V.:

„Ligesom han udgik af sin Moders Liv, saa skal han atter nøgen gaa bort, saaledes, som han kom; og han skal, trods sit Arbejde, ikke tage noget, som han kan føre i sin Haand."

Poetens Formaning er god, naar han siger:

„Du, som her bag Dist og Skranke
Skraber efter Sølv og Guld,
Og som ej har anden Tanke
End at faa din Pose fuld:
Søg ej ene det, som funkler,
Ene denne Verdens Glans,
Det, som Sjælens Lys fordunkler,
Naar det bruges ej med Sans."

Det er ikke de jordiske Rigdomme, der bringer Mennesket den endelige Fred og Glæde, men ifølge Malakias' Ord vil der komme en Dag, paa hvilken de, som frygtede Herren, og som samtalede „hver med sin Ven" og overvejede indbyrdes Guds Riges Anordninger, vil modtage deres herlige Belønning. Profeten skriver:

„Herren gav Agt derpaa og hørte det, og der blev skrevet for hans Ansigt en Ihukommelsesbog om dem, som frygte Herren og tænke paa hans Navn. Og de skulle, siger den Herre Zebaoth, være mig en Ejendom paa den Dag, som jeg skaber; og jeg vil skaane dem, som en Mand skaaner sin Søn, der tjener ham. Og I skulle igen se Forskel mellem en retfærdig og en ugudelig, imellem en, som tjener Gud, og en, som ikke tjener ham. Thi se, Dagen kommer, der brænder som Ovnen, og alle hovmodige og hver, som øver Ugudelighed, skulle vorde Halm, og Dagen, der kommer, skal fortære dem, siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke levner dem Rod eller Gren. Men for Eder, som frygte mit Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom under sine Vinger; og I skulle gaa ud og springe som Kalve fra Fedestalden." (Malakias 3. og 4. Kap.)

I 5. Kapitel i Visdommens Bog, en af de apokryfiske Bøger, læser vi følgende herlige Ord angaaende, hvad der paa denne kommende Dag vil blive iagttaget:

„Da skal de retfærdige staa med megen Frimodighed for deres Aasyn, som trængte ham, og som ringagtede hans Arbejde. Naar de da se saadant, skulle de ryste af en gruelig Frygt og forfærdes over den Salighed, som de ikke havde tænkt. Og de skulle sige til hverandre med Anger og sukkende af Aands Angst: det var den, som vi en Gang havde til Latter og til et haanende Ordsprog; vi Daarer holdt hans Levnet for Galskab og hans Endeligt for ærerøst; hvorledes er han nu regnet iblandt Guds Børn, og hvorledes er hans Arv iblandt de Hellige! Saa fore vi da vild fra Sandhedens Vej, og Retfærdighedens Lys skinnede ej for os. Vi sandt vor Tilfredsstillelse ad Uretfærdighedens og Fordærvelsens Stier og vandrede igennem uvejsomme Ørkener; men Herrens Vej kendte vi ikke."

Det bør saaledes stedse erindres, at dette Liv er som en Skole, og at Mennesket er her for at berede sig til at møde Gud.

Lader forøvrigt ingen tænke, at Fattigdom, Sygdom og Modgang i forskellig Henseende altid nærmest kan tillægges Menneskets egen Fejl, og at disse Ting kommer over Menneskene som en Straf, thi ofte drages Menneskene derigennem til Herren. I sin Visdom har han ofte stillet Menneskene under slige Kaar, for at de sluttelig kan blive velsignede af ham og erholde hans rige Naadegaver. Den største og mest ærede af alle, der har levet paa Jorden, Jesus Kristus, holdt sit Indtog her i Livet under de mest fattige og ringe Kaar, som nogen har levet under. Uagtet hans tilsyneladende Ringhed, saa han end ikke ejede det, „hvortil han kunde helde sit Hoved", var han dog den største af alle, der har været født til Verden, Guds enbaarne Søn, den, for hvem „hvert Knæ skal bøje sig" og „hver Tunge skal bekende, at han er en Herre til Gud Faders Ære". Jesus Kristus satte os Eksemplet i alle Ting og lærte os at paakalde Faderen i ydmyg Bøn. Han forjætter alle dem Guds rige Naadegaver, som gør Guds Villie, og som ydmygt beder ham. Han udtalte ved forskellige Lejligheder følgende Ord: „Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle I finde, banker, saa skal Eder oplades." .... „Vaager og beder, at I ikke falde i Fristelse!

Aanden er vel rede, men Kødet er skrøbeligt." .... „Derfor siger jeg Eder: Alt, hvad I rettelig begære i Bønnen, tror, at I skulle faa det, saa skal det vederfares Eder."

Disse er Frelserens Ord til os med Hensyn til Bønnen, og han siger: „Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gør efter dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe. Og Skylregnen faldt, og Vandstrømmene kom, og Vindene blæste og sloge imod dette Hus, og det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa en Klippe."

Videre belæres vi om Bønnens store Nødvendighed gennem Herrens Ord til Profeten Joseph Smith. Vi læser: „Beder Herren, at hans Rige maa have Fremgang paa Jorden, at dens Beboere maa annamme det og vorde beredte paa den Dag, der kommer, da Menneskesønnen skal komme ned fra Himlen, iført sin Herligheds Glans, for at møde Guds Rige, der er oprettett paa Jorden" .... „Den Befaling giver jeg dem, at den, der ikke iagttager sine Bønner for Herren paa den dertil bestemte Tid, skal ihukommes for mit Folks Dommer." .... „Al Sejr og Ære skulle I erholde, formedelst Eders Flid, Troskab og troende Bønner. Disse Ord ere sande og trofaste, derfor overtræd dem ikke, og tager intet derfra."

Vi synes at høre nogle sige: Hvad kan der nævnes, der kan styrke min Tro paa, at Gud hører Bønner? Hertil kan svares, at der er meget, og jeg vil i denne Forbindelse henlede Læserens Opmærksomhed paa nogle historiske Tildragelser, der klart belyser, at de troendes Bønner er hørte.

Som Følge af Mose Bøn ophørte de giftige Slanger at ødelægge Folket. (4. Mosеb. 21, 6—9.) Salomon bad til Herren om Visdom, som blev givet. (1. Kong. B., 3, 6—14.) Elias bad, at det ikke skulde regne, og det regnede ikke paa Jorden i $3^1/_2$ Aar. Han bad atter, og Himlen gav Regn. Den samme Profet fik ved sin Bøn Ild til at falde ned af Himlen. (1. Kong. Bog, 18., 36, 38.) Ezekias Bøn havde til Følge, at 15 Aar lagdes til hans Alder. (2. Kong. B., 20, 2—6.) Jonas bad til Herren fra Fiskens Liv og blev frelst. (Jonas Bog, 2. Kap.) Da Apostlene havde bedet, bevægedes Stedet, hvor de var forsamlede, og de bleve alle fyldte med den Helligaand." (Ap. Gj. 4, 31.) Kornelius bad, og en Engel blev sendt til ham. (Ap. Gj. 10. Kap.)

Apostelen Jakob skriver de bekendte Ord: „Men dersom nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." (Jakobs Brev, 1—5.)

Ifølge denne Anvisning gik Joseph Smith ud i Skovens Ensomhed, hvor han bøjede sig paa sine Knæ, medens han paakaldte Herren i ydmig Bøn, og hans Bønhørelse kom paa en vidunderlig herlig Maade. Vi vil gengive hans egen Beretning:

„Medens jeg i bøjet Stilling paakaldte Gud, saa jeg en Lysstøtte lige over mit Hoved, klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den naaede mig og belyste mig. Da Lyset hvilede paa mig, saa jeg to Personer, hvis Skønhed og Herlighed overgaar al Beskrivelse, staaende over mig i Luften. En af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede paa den anden: „Denne er min elskelige Søn, hør ham!"

I disse Ord beretter Joseph Smith, hvorledes Faderen og Sønnen en herlig Foraarsdag i Aaret 1820 aabenbarede sig for ham som Svar paa hans inderlige Bøn, og han fortsætter sin Beretning med at meddele, hvad Kristus sagde til ham.

Vi vidner for alle Mennesker, at der er en Gud i Himlen, som hører og besvarer Bønner, og vi spørger, hvorledes nogen tør undlade at bede, eftersom Herren har befalet det, og Kristus har lært os at bede.

Den, som kommer frem for Gud i Bøn, maa bede i Tro, i intet tvivlende; „thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vejret. Ikke tænke det Menneske, at han skal faa noget af Herren".

Der er en Stemme i vort Indre, der minder os om, at vi netop nu er i „Bønnens Time"; thi vi lever forvist i meget vanskelige Tider, og ingen kender, hvad Fremtiden har i sit Skød for os. Mørke Skyer sænker sig stadigt lavere og lavere paa Horisonten. Lader os derfor alle øve os i dyb Andagt for Naadens Trone, saa vel ved den hjemlige Arne som paa de Steder, vi samles for at dyrke og tilbede Israels mægtige Gud. Lader os bede for Herrens udkaarede Tjenere, som varetager Evangeliets Administration, samt for de Mænd, der styrer Statsskibet i det nu saa oprørte Hav i disse Lande. Lader os bede Herren give Jorden rigelig Afgrøde til sine Børns Underhold, at vi maa blive skaanede for Hungersnøden og dens rædselsfulde Følger. Lader os alle bede Herren om at blødgøre de kæmpende Nationers Sindelag, saa de maa lade Fornuften raade og beslutte sig til at stikke Sværdet i Skedet, sigende:

Nu er det nok. Slagteriet og Blodbadet maa ophøre!

Hans J. Christiansen.

Missionsnyheder.

Afløsning. Ældste Erastus L. Ottesen, der har præsideret over Trondhjems Konference, men i den senere Tid virkede blandt sine Slægtninge i Aalborg Konference, og Ældste Peter Hansen, der har virket i Holbæk, Københavns Konference, men som paa Grund af Familieforhold nødsages til at drage hjem, er løste med Ære efter en vel udført Mission og afrejste med „Bergensfjord" fra Kristiania den 11. April. Ældste Chr. Sørensen, der i Løbet af to Aar har præsideret over Aarhus Konference, er efter et vel udført Arbejde løst med Ære fra denne Stilling. Ældste Ammon M. Poulsen, der sidst har virket i Københavns Konference, og Ældste Orvill H. Larsen, der hele sin Missionstid har virket i Aarhus Konference, er ligeledes løste med Ære fra deres Missionsgerning. Disse Brødre vil afrejse med „Hellig Olav" en af de første Dage i Maj. Vi ønsker disse Brødre en lykkelig Rejse til deres Hjem i Bjergenes Dage.

Beskikkelse. Ældste Carl H. Løhdefinck, der har præsideret i Aalborg Konference, er løst fra nævnte Stilling og beskikket til at præsidere over Aarhus Konference. Ældste Grover E. Christensen er beskikket til at præsidere over Aalborg Konference.

Hans J. Christiansen, Missionspræsident.

Foraarskonferencen i Aalborg.

Ungdomsforeningens Konferencemøde Fredag Aften den 29. Marts 1918.

Mødet lededes af Foreningens Præsident, Grover E. Christensen, og begyndte med, at Koret og Forsamlingen afsang Salme Nr. 1, hvorefter Ældste Jens Thomsen aabnede med Bøn.

Præsidenten bød Missionspræsident Hans J. Christiansen og Konferencepræsident Chr. Sørensen fra Aarhus velkommen og oplæste derefter Rapporten fra det sidste halve Aar samt udtalte Ønsket, at Foreningen fremdeles maatte gaa fremad. Derefter blev det specielle Program udført. Søster Johanne Klitgaard talte angaaende Ungdomsforeningens Hensigt. Broder Jens Olsen omhandlede Emnet: Paa hvilken Maade blev Paulus kaldet til Apostel? De øvrige Programnumre bestod af Sange, Oplæsninger og en Deklamation. Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod derefter og udtalte sin Glæde og Tilfredshed med det udførte Program og gav Søskende gode Raad og Formaninger. Præsident Grover E. Christensen takkede sluttelig Forsamlingen for udvist Opmærksomhed.

Mødet sluttede med at afsynge Salme Nr. 55. og Takfigelse af Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus. (Refereret af Elmy West, Ungdomsforeningens Sekretær.)

Konferencemødet Lørdag Aften den 30. Marts 1918.

Mødet lededes af Konferencepræsident Carl H. Løhdefinck og begyndte med Salme Nr. 141, hvorpaa Præsident Chr. Sørensen aabnede med Bøn.

Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod derefter og talte om Evangeliets store Vigtighed. Han mindede Søskende om, hvor godt vi havde det imod som saa mange Søskende i gamle Dage, da de ofte maatte vandre flere Mil til Fods for at overvære Konferencerne. Han mindede om, at Paasken var til Minde om Frelserens Opstandelse og bad Søskende ihukomme, hvad Kristus havde lidt for os. Det var ham en Glæde, at vi havde Fred i Landet og kunde samles i vort eget Hus. Den Tid kunde komme, da Zions Ældster skulde forlade os, og Søskende burde derfor skønne paa, at de endnu havde Herrens Tjenere blandt sig. Til Afveksling blev Salme Nr. 12 afsungen.

Præsident Løhdefinck udtalte sine Følelser i faa Bemærkninger og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Ældste Jens Thomsen, som havde virket i Hjørring, afgav sin Rapport og udtalte sin Glæde ved at virke i Evangeliets Tjeneste. Ældste Grover E. Christensen fremlagde sin Rapport og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets guddommelige Sandhed. Broder A. J. Kemper fra Brønderslev afgav Rapport over udført Arbejde samt udtalte sin Glæde over at være givet Lejlighed til at virke for Guds Riges Sag. Præsident Løhdefinck afgav sin Rapport. Han opmuntrede Søskende til at overvære Møderne. Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin Tilfredshed med de af

givne Rapporter. Mødet sluttede med at afsynge Salme Nr. 60 og Taksigelse af Br. Holger Jørgensen.

Søndagsskolens Konferencemøde den 31. Marts 1918.

Søndagsskolen lededes af dens Præsident, Holger Jørgensen, og begyndte med Sangen Nr. 25 i Søndagsskolens Sangbog, hvorefter Ældste Jens Thomsen aabnede med Bøn. Konferencepræsident Carl H. Løhdefinck bød de tilstedeværende velkommen og udtalte sin Glæde ved at se saa mange til Stede. Rapporterne fra de forskellige Grene i Konferencen blev aflagt. Broder Holger Jørgensen afgav Rapport over Aalborg Grens Søndagsskole, Broder Niels S. Pedersen over Frederikshavns Grens Søndagsskole, og Broder Niels Andersen over Hjørring Grens Søndagsskole. Et velvalgt Program blev derefter udført. Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus fremstod og opmuntrede Børnene til at gaa fremad i Henhold til Guds Bud og Evangeliets Lærdomme. Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin Tilfredshed med Programmets Udførelse og takkede Børnene og Funktionærerne for deres Arbejde. Han nedbad Herrens Velsignelse over Søndagsskolen. Mødet sluttede med Salme Nr. 30 og Taksigelse af Broder O. Thomsen. (Refereret af Elvira Thomsen, Søndagsskolens Sekretær.)

Konferencemødet Søndag Eftermiddag den 31. Marts 1918.

Mødet begyndte med Salme Nr. 197 og Bøn af Broder A. S. Petersen fra Frederikshavn. Dernæst blev Salme Nr. 195 sungen. To Børn blev velsignede, henholdsvis af Missionspræsident Hans J. Christiansen og Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus. Derefter talte Ældste Jens Thomsen om, at Kristi Kirke var genoprettet ved direkte Aabenbaring; det var lige saa nødvendigt for Menneskene at modtage Aabenbaring i vore Dage som i fordums Dage. Han omtalte de Embedsmænd, der i Henhold til Apostelen Pauli Ord og Guds Aabenbaring i vore Dage skulde findes i Kirken. Til Afveksling blev Salme Nr. 201 afsungen. Ældste Grover E. Christensen omtalte Skriftens Vidnesbyrd med Hensyn til Kristi Opstandelse. Jesus Kristus vilde komme igen og regere i Tusindaarsriget. Han bar Vidnesbyrd om, at Evangeliet, de Sidste-Dages Hellige forkynder, er det samme, som Kristus forkyndte, da han vandrede paa Jorden. Missionspræsident Christensen fremstod derpaa og udtalte sig angaaende de Begivenheder, der skulde gaa forud for Kristi andet Komme. Paa Grund af Krigsomstændighederne blev der efterhaanden færre og færre Missionærer i den skandinaviske Mission, og det blev nødvendigt at gøre Forandringer i Hensende til Præstedømmets Beskikkelserne. Det blev nødvendigt at løse Ældste Carl H. Løhdefinck som Præsident over Aalborg Konference, for at han kunde overtage Ledelsen af Aarhus Konference. Broder Niels Andersen fra Hjørring blev foreslaaet ordineret til Ældste i Kirken, hvilket blev enstemmigt vedtaget. Kirkens øverste Præsidentskab og Autoriteter saa vel som Præsidenten over den europæiske Mission, George F. Richards, og Præsidenten over den skandinaviske Mission, Hans J. Christiansen, blev foreslaaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Fremdeles de assisterende

Missionsembedsmænd. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Derefter blev følgende Brødre foreslaaet til at virke i Aalborg Konference: Ældste Grover E. Christensen som Konferencepræsident, Holger Jørgensen som Grensforstander, med Jens Chr. Olsen som hans første Raadgiver og Niels Mortensen som hans anden Raadgiver, og Carl Jørgensen som Konferencens Skriver, hvilke Forslag blev enstemmigt vedtagne. Han opmuntrede Søskende til at holde trofast sammen i Enighed og Kærlighed.

Præsident Carl H. Løhdefinck takkede de Hellige i Aalborg Konference for den store Venlighed, de havde udvist mod ham, og beklagede, at han skulde forlade dem paa Grund af sin nye Kaldelse.

Mødet sluttede med en Sang af Koret og Taksigelse af Forstander A. J. Kempe fra Brønderslev.

Konferencemødet Søndag Aften den 31. Marts 1918.

Mødet begyndte med Salme Nr. 140 og aabnedes med Bøn af Broder Niels Andersen fra Hjørring. Derefter blev Salme Nr. 102 afsungen, og Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus blev kaldt til at tale. Han mindedes den Tid, da han kom tilbage til sit Fødeland som fremmed. Det var Aalborg By, han først kom til, og det var med forunderlige Følelser, han betraadte sit Fædrelands Jord igen efter 42 Aars Forløb. Men han fandt snart mange gode Søskende og Venner, og han takkede hver især for den Godhed, der var udvist ham. Det var ligeledes med forunderlige Følelser, han fremstod for Søskende denne Aften, da han stod i Begreb med, efter udført Mission, at rejse hjem til sine kære, og det var maaske sidste Gang, han fik Lejlighed til at se mange af de Søskende, han havde faaet kær, i dette Liv. Han læste ud fra Joh. Aab., 20. Kap., og om, hvorledes Herrens Tjenere er udsendte med Præstedømmets Fuldmagt til at forrette de Ordinancer, der henhører til Evangeliet. Vi vil ikke blive krævet til Regnskab for, hvad vore Forfædre begik, men vi havde at omvende os fra vore egne begaaede Synder og vandre i et nyt og helligt Levned, da vi maatte staa til Ansvar for vore egne Gerninger. Han bad Gud velsigne Søskende i Aalborg Konference og alle dem, som havde sluttet Pagt med ham i Daabens Vande.

Præsident Carl H. Løhdefinck fremstod og gjorde nogle korte Bemærkninger. Han omtalte, at det var af Kærlighed til Menneskene, at Missionærerne rejste ud i Verden for at forkynde Evangeliets frelsende Principper for dem. Missionspræsident Hans J. Christiansen oplæste fra nogle af Pauli Breve hans Vidnesbyrd om, at han havde set Kristus personlig, hvorfor han kunde bevidne hans Opstandelse fra de døde. Stefanus, da han led Martyrdøden, skuede Himlen aaben og saa Menneskesønnen siddende ved Gud Faders højre Haand. Nu i de sidste Dage havde Joseph Smith baaret Vidnesbyrd om at have set Gud og hans Søn Jesus Kristus. Apostelen Johannes vidnede i Aabenbaringens Bog om de dødes Opstandelse, idet han saa baade store og smaa staaende for Guds Trone, og de blev alle dømte efter deres Gerninger.

Præsident Christiansen formanede sluttelig Søskende til at staa trofaste i den Pagt, de havde sluttet med Himmelens Gud.

Mødet sluttede med en udvalgt Sang og Taksigelse af Ældste Jens Thomsen. (Refereret af Jens Chr. Olsen.)

Missionærmødet Mandag Formiddag den 1. April 1918.

Mødet aabnedes med Salme Nr. 63 og Bøn af Ældste Grover E. Christensen. Tilstede var Missionspræsident Hans J. Christiansen, Konferencepræsident Carl H. Løhdefinck, Ældste Grover E. Christensen og Ældste Jens Thomsen, samt Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus. Missionspræsident Hans J. Christiansen gav belærende Raad til de tilstedeværende Ældster, der hver for sig udtalte sig angaaende deres Virksomhed, og hvad de formente vilde være til Fremme for Evangeliets Værk. De udtalte ligeledes deres Glæde ved at virke for Guds Riges Fremme.

Mødet sluttede med Bøn af Præsident Løhdefinck.

Konferencens Grensmøde Mandag Aften den 1. April 1918.

Mødet aabnedes med at afsynge Salmen Nr. 132 og Bøn af Holger Jørgensen, hvorefter Salme Nr. 138 blev afsungen. Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod og sammenlignede Kirkens Organisation med et Urværk, hvor de forskellige Hjul griber ind i hinanden. Han omtalte vort Folk som Pionerer og Opdyrkere af goldt Ørkenland, saa at Ørkenen nu „blomstrede som en Rose".

Præsident Christiansen berettede, hvorledes han havde fundet Evangeliet. Da han kom til Amerika, var der nogle, der prøvede paa at rive ham bort fra Sandheden, hvilket imidlertid ikke lykkedes for dem. Han bevidnede, at alle, som holder sig nær til Herren og opfylder deres Pligter, vil være i Stand til at staa trofaste i Kirken. Salmen Nr. 12 blev afsungen.

Præsidenten for den kvindelige Hjælpeforening, Marie Olsen, afgav Rapport over Foreningen og udtalte sine Følelser angaaende samme.

Præsident Carl H. Løhdefinck aflagde Rapport over udført Arbejde og afgav den finansielle Rapport, hvilken enstemmig blev godkendt. Det blev foreslaaet at gøre forskellige Organisations-Forandringer og løse den nuværende Søndagsskoles Bestyrelse, Ungdomsforeningens Præsidentskab, Carl H. Løhdefinck som Sangleder, og Holger Jørgensen som Skriver, med Tak til de forskellige, som med Ære havde virket i deres respektive Kaldelser, hvilket Forslag derpaa blev vedtaget.

Derpaa blev Brødrene, der var kaldede til at virke som et Grens-Præsidentskab tilligemed Skriveren beskikkede til deres kirkelige Stillinger ved Haandspaalæggelse.

Den kvindelige Hjælpeforenings Bestyrelse blev godkendt.

De forskellige Bestyrelser blev indsatte. Fire Brødre modtog det aaronske Præstedømme, af hvilke den ene, Chr. Tranholm, skulde virke som Sangleder.

Missionspræsident Hans J. Christiansen paamindede Søskende om at holde sig nær til Herren i Bøn og Paakaldelse og opfylde deres

Pligter. Specielt bad han de unge Mænd, som havde faaet Præstedømmet, at lære deres Pligter at kende og være Menigheden behjælpsom.

Mødet sluttede med Afsyngelse af Salme Nr. 263 og Taksigelse af Præsident Chr. Sørensen fra Aarhus.

Holger Jørgensen,
Skriver.

Dødsfald.

Birgitte Kirstine Nielsen døde den 21. Januar 1918 i Salt Lake City i sin Datters Hjem. Hun var født i Sæby, Danmark, den 16. Juli 1851, blev Medlem af Kirken i 1877 og emigrerede til Utah i 1881. Hun bosatte sig i Levan, der har været hendes Hjem siden. Begravelsen fandt Sted i Levan den 24. Januar under stor Deltagelse. Talerne ved Begravelsen omtalte hendes Trofasthed og ædle Karakter. Sangen udførtes af Levan Sangkor, og Biskop James E. Taylor indviede Graven. En Mængde Blomster og Kranse prydede Kisten, hvoriblandt en fra Religionsklassens Elever, for hvilken hendes Mand er Forstander. — Hun blev Moder til 10 Børn, hvoraf kun 5 overlever hende foruden hendes Mand.

Missionærernes Rapport for Januar, Februar og Marts Maaneder 1918.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Stifter omsatte	Smaahæfter	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Hans J. Christiansen[1]	Kjøbenhavn	1	1768	240	23	63	120	136	7	2	
Christen Sørensen	Aarhus	2	311	109	15	105	58	221		1	3
Carl H. Lohdefinck	Aalborg	4	2542	47	7	228	100	119			
John F. Plowman	Kristiania	3	1441	32	41	48	79	164	5	4	7
Robert F. Bischoff[2]	Bergen	1	6281	341	48		55	197	1	2	
Erastus L. Ottesen[3]	Trondhjem	2	24	18	29	15	44	60	2		
Missions-Embm. . .		3									
Totalsum for Missionen		16	12367	787	163	459	456	897	15	9	10

[1]) Missionspræsident Hans J. Christiansen er tillige Konferencepræsident.

[2]) I Bergen har sukkesfivt Robert J. Bischoff og Cephus C. Andersen præsideret over Konferencen. En af Missionærerne er en lokal Broder.

[3]) I Trondhjem har sukkesfivt Erastus L Ottesen og Hyrum P. Nøkleby præsideret over Konferencen.

Indhold:

Kristi Opstandelse. (Af Missionspræsid. Hans J. Christiansen.) 129
Hvorledes stiller de Sidste-Dages Hellige sig til de verdslige Love. (Af Dr. James E. Talmage.) 132
Brev fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission 135
Sabbatens Helligholdelse 135
Redaktionelt:
Er det nødvendigt at bede? (Af Præsident Hans J. Christiansen.) 136
Missionsnyheder 139
Foraarskonferencen i Aalborg . . . 140
Dødsfald 144
Missionærernes Rapport 144

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).